

STOPAŘKA II

Joe Garcia

Splendidum družstvo

STOPAŘKA II

Copyright © Joe Garcia, 2025

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

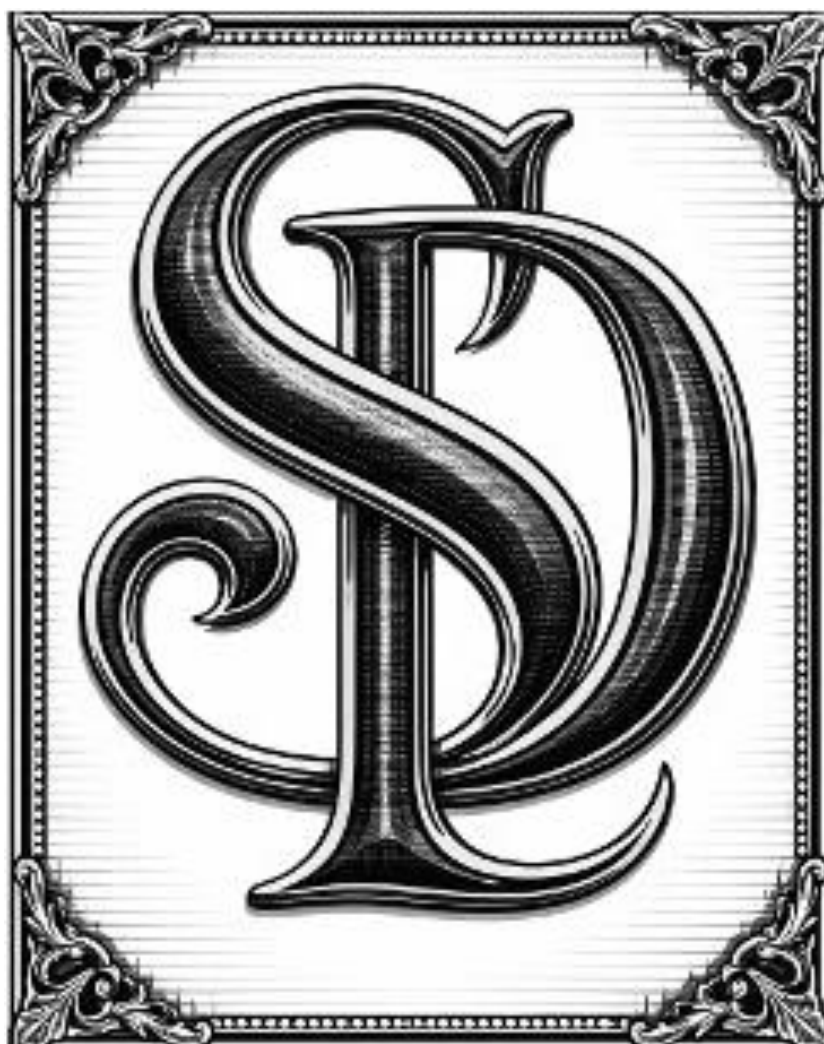
Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-444-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-445-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-446-2 (PDF)

Obsah

První kapitola.....	4
Druhá kapitola	8
Třetí kapitola	14
Čtvrtá kapitola	20
Pátá kapitola.....	30
Šestá kapitola	34
Sedmá kapitola.....	39
Osmá kapitola.....	44
Devátá kapitola.....	48
Desátá kapitola.....	53
Jedenáctá kapitola.....	57
Dvanáctá kapitola.....	61
Třináctá kapitola.....	65
Čtrnáctá kapitola	76
Patnáctá kapitola.....	81
Šestnáctá kapitola	86
Sedmnáctá kapitola	89
Osmnáctá kapitola.....	99
Devatenáctá kapitola.....	110
Dvacátá kapitola	115
Dvacátá první kapitola.....	121
Dvacátá druhá kapitola	127
Dvacátá třetí kapitola	137
DOPORUČUJEME	163

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Harlem se na podzim tvářil jinak než zbytek New York City. Ulice byly plné kontrastů – oprýskané fasády starých domů sousedily s nově opravenými domy, jejichž okna se leskla v zapadajícím slunci. Vzduch voněl po pečených kaštanech od pouličního prodejce na rohu a mezi domy se nesl tlumený hluk projíždějících aut a vzdálené hudby. Nad vším se tyčil ruch velkoměsta, které nikdy úplně neusíná.

Laura Mawerová stála u okna svého bytu a dívala se dolů na ulici. Ten byt býval kdysi podnájemem u starého Smitha – podivínského muže s prošedivělým plnovousem a pomalou chůzí. Po jeho smrti jí zanechal nejen byt, ale i něco navíc. Prohrabávala jeho zásuvky, skříně, až si všimla mírně shrnutého koberce. Pod ním byla parketa, která šla nadzvednout. A pod ní ležela železná krabička. Když ji otevřela, zatajil se jí dech. Počítala a počítala. Bylo v ní víc, jak sto tisíc dolarů. Nemohla uvěřit svému štěstí.

„Tohle přece nemůže být skutečné,“ šeptala si a sedla si na postel, zatímco jí srdce bušilo až v krku. „Konečně! Bože děkuji za ty dary,“ líbala peníze, které znamenaly svobodu.

Peníze Lauře změnily život. Udělala si řidičský průkaz, koupila si levné, ale spolehlivé auto – tmavě modrý sedan, který parkovala před domem mezi ostatními vozy. Ve svých dvaceti letech si konečně připadala jako rovnocenný člověk k ostatním lidem a ne jako chudáček z děcáku. Měla vlastní byt, spoustu peněz s nadšením chodila na masáže do wellness v jednom hotelu na Manhattanu.

Přesto ji někdy přepadala nuda. A s ní i vzpomínky.

Vzpomínky na dětský domov stojící na okraji Brooklynu, v čtvrti, která nebyla ani vysloveně chudá, ani hezká, na dlouhé chodby s linoleem, které studilo do bosých nohou, na pach dezinfekce a tiché večery, kdy si s Miou Barrettovou šeptaly pod dekou o tom, jak jednou utečou a budou žít jinak.

Mia. Světlovlasá, drobná, tichá a nenápadná. Byla stejně stará jako Laura, ale vždy působila křehčeji. Měla velké tmavé oči a smála se tak, že se

smích rozléhal celou místností. V osmnácti se společně odstěhovaly k starému Smithovi. Sdílely malý pokojík s výhledem na požární schodiště a snily o lepší budoucnosti.

Pak se stal malér.

Laura se dodnes třásla ze vzpomínky, jak Mia jednoho dne zmizela. Telefon nezvedala, na zprávy neodpovídala. Když se dozvěděla kde je, byla vyděšená k smrti, protože Mia byla uvězněná na odlehlém záměčku za městem, kde se pořádaly děsivé aukce „na panny“. Bylo to místo přepychu a temnoty, křišťálové lustry a těžké závěsy skrývaly obchod s lidskými osudy.

Laura tehdy vyhledala jediného člověka, který mohl pomoci – Miina otce, bohatého makléře Michaela Johnsona, o jehož existenci Mia věděla jen z matčiných útržkovitých zmínek. Michael Johnson o dceři neměl tušení.

Setkali se v jeho kanceláři s výhledem na řeku Hudson. Muž v drahém obleku si ji měřil nedůvěřivým pohledem.

„Tvrdíte, že mám dceru?“ zeptal se chladně.

„Zatím ji ještě máte,“ odpověděla Laura pevně, i když se jí třásl hlas, „ale pokud jí nepomůžete, přijdete o ni.“

Tenkrát se jeho výraz změnil. A Mia byla zachráněna. Jenže Michael Johnson zakázal Mii se s Laurou dál stýkat. Považoval ji za připomínku minulosti, kterou chtěl vymazat.

Dva roky uplynuly.

Jednoho chladného odpoledne vycházela Laura z lepšího hotelu na Manhattanu, kde chodila na masáže. Skleněné dveře se za ní tiše zavřely a ona si přehodila kabelku přes rameno. Masáž jí uvolnila napjaté svaly, ale myšlenky jí zůstávaly těžké.

A pak ji uviděla.

Na schodech právě vstupovala do hotelu mladá žena v elegantním béžovém kabátku. Vlasy měla upravené do měkkých vln, rty zvýrazněné jemnou rtěnkou. Po jejím boku kráčet velmi hezký mladý muž, asi o pět let starší než ona, s jistým krokem a lehkým úsměvem.

Laura zůstala stát.

„Mio!“ vykřikla radostně, až se kolemjdoucí ohlédli.

Chtěla se jí vrhnout kolem krku, obejmout ji, ucítit, že je skutečná. Jenže Mia se nezastavila. Její oči se na ni podívaly způsobem, který Lauru doslova přimrazil. Byl v nich chlad. A opatrnost. Laura zpomalila krok. Úsměv jí ztuhl na rtech.

„Promiňte,“ vydechla po chvíli, když pochopila. „Asi jsem si vás s někým spletla.“

Mladý muž si Lauru zvědavě prohlížel. Mia zaváhala. V jejích očích se na zlomek vteřiny mihlo něco starého – bolest, vzpomínka, možná i láska.

Laura pomalu scházela schody. Každý krok ji bolel víc než ten předchozí. Vítr jí cuchal vlasy a město kolem ní hučelo, jako by se nic nestalo, ale stalo. Jediný člověk na světě, kterého bezmezně milovala, ji zapřel. Na parkovišti odemkla své staré auto. Sedla si za volant, zavřela dveře a zůstala sedět. Ruce položila na volant, ale motor nenastartovala.

Slzy jí stékaly po tvářích.

„Tak je to pravda,“ zašeptala. „Už mě nepotřebuješ.“

Vzpomínky na společné noci v dětském domově, na útěk, na strach i odvahu, se jí přehrávaly před očima jako film. Všechno, co spolu prožily, se najednou zdálo vzdálené a neskutečné.

Mezitím Mia stála v hotelové hale. Křišťálový lustr nad ní házel zlatavé odlesky na mramorovou podlahu. Její přítel se na ni podíval.

„Kdo byla ta dívka?“ zeptal se ji jemně, když viděl, jak je zaražená.

Mia si sundala rukavice a sevřela je v ruce. Hrdlo měla stažené.

„Snad,“ odpověděla a odvrátila pohled. „Jen někdo z minulosti.“

„Vypadala, že tě dobře zná.“

Mia polkla. „To je jedno.“

Rychle vykročila k výtahu, aby ukončila rozhovor. Ale když se dveře zavřely a zůstala sama se svým odrazem v zrcadle, oči se jí zalily slzami.

„Promiň, Lauro,“ zašeptala sotva slyšitelně. „Nemůžu.“

Věděla, že její otec by nikdy nepřijal návrat k minulosti. Vybudoval pro ni nový život – drahé školy, společenské večírky, nové přátele. Naučil ji chodit rovně, mluvit tiše a usmívat se přesně tak, jak se od dámy očekává. Ale někde hluboko v ní zůstala ta dívka z dětského domova.

Laura mezitím nastartovala motor. Motor zabručel a ona si otřela slzy hřbetem ruky.

„Musím jít dál,“ řekla si nahlas. „I bez tebe.“

Vyjela z parkoviště a zařadila se do proudu aut. Město ji pohltilo stejně jako vždy – anonymní, hlučné, lhostejné.

A přesto někde mezi mrakodrapy, mezi světly a stíny velkého města, zůstalo nevyřčené pouto dvou dívek, které kdysi sdílely jeden pokoj, jednu naději a jeden sen o svobodě. Možná jednou přijde den, kdy se jejich cesty znovu protnou jinak. Bez strachu. Bez zákazů. Bez minulosti, která je rozděluje. Ale toho chladného odpoledne v New Yorku odcházely každá jiným směrem – obě se slzami v očích, obě předstírající, že ta druhá je jen cizí žena na schodech hotelu.

Druhá kapitola

Večer se nad New York City snášel pomalu a těžce. Harlem měl po setmění zvláštní atmosféru – pouliční lampy vrhaly kužely světla na popraskané chodníky, z otevřených oken starých činžáků se linula hudba a smích, zatímco mezi domy proudil chladný vítr nesoucí pach smaženého jídla a cigaretového kouře. Neonové nápisy barů poblikávaly jako unavené oči.

Laura Mawerová kráčela rychlým krokem po chodníku, ruce zastrčené v kapsách lehkého kabátu. Její mysl byla plná jediného obrazu – Miiny tváře na schodech hotelu. Ten pohled. Ta cizota.

„Tak tohle je konec,“ zamumlala si pro sebe.

Zastavila se před nenápadným barem s tmavým vchodem a červeným neonem nad dveřmi. Nebyla tam poprvé. Ten podnik měl pověst místa, kde se lidé neseznamují na dlouhé rozhovory o budoucnosti, ale na jednu noc. Laura měla ráda jednoduchost takových večerů – žádné závazky, žádné otázky. Jen krátký pocit, že není sama.

Netušila, že o pár metrů dál, opřený o zaparkované auto, stojí poručík Oliver Collins a sleduje ji.

Poručík Collins nebyl mužem, kterého by si ženy všímaly na první pohled. Měl ostře řezanou tvář, lehce křivý nos po dávné rvačce a věčně vážný výraz. V očích se mu však skrývalo něco hlubokého – oddanost, která hraničila s posedlostí.

Před dvěma lety ji poznal na místě činu, když byl zastřelen jeho parťák, poručík Harris. Laura tehdy nebyla podezřelá, jen svědkyně. Stála opodál, třásla se zimou i šokem, dlouhé hnědé vlasy jí padaly přes ramena a oči měla plné strachu.

A on se do ní zamiloval na první pohled. Vyznal jí lásku příliš brzy, příliš přímo.

„Lauro,“ řekl tehdy, když ji doprovázel domů, „vím, že to zní bláznivě... ale nemůžu na vás přestat myslet.“

Podívala se na něj překvapeně, pak zavrtěla hlavou. „Ne, poručíku. To nejde. Já vám nechci ublížit, ale mám vás moc ráda.“

Od té doby ji střežil. Věděl o ní téměř všechno – že vyrůstala v dětském domově, že nikoho nemá, že se občas schází s muži, ale nikdy u nikoho nezůstane dlouho. Věděl, že hledá jen zapomnění. Také znal její minulost, stopování, svádění a vydírání. Teď ji sledoval, jak vstupuje do baru.

Když Laura otevřela dveře, udeřil ji do tváře teplý vzduch prosycený alkoholem a potem. Hudba byla hlasitá, tlumené světlo zvýrazňovalo siluety těl pohybujících se na parketu. U baru seděli muži i ženy, smáli se, flirtovali.

Laura se nadechla a pomalu vykročila dovnitř.

Právě když vystupovala z chodníku na nízký schod u vchodu, mihla se kolem ní postava. Tak rychle, že ji nejprve sotva zaregistrovala. Pak však zvedla hlavu – a málem vykřikla.

Muž měl znetvořený obličej. Jako by mu kdysi oheň nebo kyselina sežehly polovinu tváře. Kůže byla zjizvená, pokřivená. Jedno oko měl podivně přivřené. Druhé se do ní zabodlo s nenávisí tak syrovou, že jí přeběhl mráz po zádech.

Zastavila se.

„Co na mě civíš?“ vyhrkla instinktivně.

Muž neodpověděl. Jen ji probodl dlouhým pohledem – a pak zmizel v temnotě ulice. Laura zůstala stát ještě pár vteřin, než zatřásla hlavou. „Blázen,“ řekla si tiše. „Byl to nějaký nešťastný blázen.“

Uvnitř si sedla k barovému pultu.

„Whisky,“ objednala si. „Dvojitou.“

Sotva jí barman sklenku podal, přisedl si k ní mladý muž. Byl pohledný, světlavý, s lehce pobaveným úsměvem.

„Takhle se tu vítají krásné ženy?“ naklonil se k ní. „Bez doprovodu?“

Laura se pousmála.

„Jsem John.“

„Laura.“

Podali si ruce. Jeho dotek byl teplý, sebevědomý.

Z druhé strany místnosti to Collins všechno sledoval. Stál ve stínu, ruce zkřížené na prsou. Věděl, proč sem Laura chodí. Věděl, že je to jen způsob, jak zahnat prázdnotu a potřebu sexu. Přesto ho to bodalo u srdce.

John se k Lauře naklonil blíž. „Nechceš si jít promluvit někam do soukromí?“

„Jdeš na to rychle.“

„Proč dělat drahoty, když víme oba, proč navštěvujeme právě tento bar.“

„Jasně. Máš ochranu?“

„Samozřejmě, zlato. Jsi moc sexy. Víš to!“

Laura se na něj chvíli dívala, zatímco pyšně seděla na vysoké barové stoličce, prsty netrpělivě bubnovaly o skleničku s whisky. Jeho oči – modré jako oceán před bouří – ji přejely od rozepnutého výstřihu až po stehna sevřená v příliš těsných džínách.

„Máš dvě minuty na to, abys řekla ne nebo ano,“ usmál se John a prstem jí přešel po klíční kosti.

Laura dopila zbytek whisky a ukázala hlavou na místo, kde budou v klidu moci prožít sex bez lásky. Zmizeli v zadní části baru, kde byly malé místnosti oddělené těžkými závěsy.

Collins zůstal stát opodál. Nešel za nimi. Co by tam taky dělal? Dávat Lauře kázání o slušném chování? Nikdy nepřekročil tuhle hranici. Jen čekal.

Vstoupili do pološera, kde vzduch voněl po potu a levném parfému. John ji přitáhl k sobě bez ceremonií, tričko jí vyhrnul nad prsa dřív, než stačila vydechnout, a jeho ústa se zavřela kolem jedné bradavky s hladovostí, která jí vyrazila vzduch z plic.

Ruce jí sjely po jeho zádech, její nehty zapadly do jeho svalů jako kotvy, když Johnova dlaň proklouzla mezi její stehna. Prsty jí rozepnuly džíny jediným trhnutím, s Lauřiným přičiněním rifle sklouzly na podlahu, a Laura zakousla svůj výkřik do jeho ramene, jak ji najednou a bez varování naplno zasáhl tam, kde už byla mokrá od jeho prvního pohledu.

Stáli uprostřed té malé místnosti jako dvě zvířata v kleci, John ji tlačil zády proti zdi, jeho boky se do ní zarývaly v rytmu, který neměl nic společného s něžností. Laura chytila jeho vlasy do pěsti, přinutila ho zvednout hlavu, a v tu chvíli mezi nimi nebylo nic než vzduch roztřesený něčím, co rozhodně nebyla láska.

„Je to ještě lepší, než vypadáš,“ vydechla mu proti ústům, zatímco se s jeho pevným údem svíjela v horké rozkoši.

Johnův pohyb se zpomalil jen na vteřinu, dost dlouho na to, aby ji popadl za stehno a zvedl její nohu kolem svého pasu.

„Máš to ráda tvrdě?“ zavrčel, nečekal na odpověď a přidal na síle. Laura se nemusela ptát, jestli ji unese – jeho předloktí pod jejím kolenem bylo tvrdé jako ocel, zatímco prsty druhé ruky se jí zařezávaly do zadku.

Vzduch byl teplý a těžký od jejich dechů, když se Johnova ústa vrátila k jejímu krku, tentokrát s hladovějšími polibky. Laura zaklonila hlavu, její hrdlo se mu nabídlo jako další terč, ale místo toho ucítila, jak jí jeho ruka najednou opustila zadek a sjela mezi ně jako blesk.

„Čekáš, že budeš mít všechno zadarmo?“ vyštěkl mezi zuby, sklonil Lauru a vrazil ji svůj úd do pusy s přesností, která ji donutila sevřít oči. Sperma ji naplnilo ústa, ale jeho úd se znovu po chvíli napřímil.

Nebyl čas na přemýšlení, jen na ten moment, když se její tělo proti němu napjalo jako luk, jeho pohyby pod ní ztratily rytmus a změnily se v něco divokého, neřízeného. Laura necítila zeď za zády, neviděla světlo prosvítající skrz závěsy, jen ty tlaky, které ji s každým jeho pohybem naplňovaly ohněm. Její hlas se rozpadl na něco mezi řevem a prosbou, ale slova už dávno přestala mít význam.

Johnovy prsty se zařezávaly do jejího stehna, držel ji v poloze, která jí nedovolovala uniknout, i kdyby chtěla. Ale ona nechtěla. Ne teď, když každý náraz odrážel její boky od zdi a jeho dech jí pátil kůži tam, kde ji kousal do ramene.

„Ješ...“ vydechla, ale nedokončila to, protože v tu chvíli ji převrátil zády k sobě, jedna ruka jí sevřela vlasy, druhá ji přitáhla ještě blíže, až cítila každý jeho nádech mezi svými lopatkami.

Nebylo místo na něžnosti, žádné pomalé objevování, jen drsné, přesné pohyby, které ji tlačily za hranice dál, než si myslela, že zvládne. Laura sevřela závěs před sebou, látka jí klouzala mezi prsty, když se opřela čelem o zeď a nechala ho, ať si bere, co chce. A on bral. Bez slitování, bez přestání, dokud jí nohy neztratily pevnost a ona necítila, jak jí klesají kolena.

Vzduch byl plný jejich dechu, těžkého, přerývaného, když se John naklonil k jejímu uchu.

„Ještě ne,“ zavrčel, a jeho hlas byl drsný jako písek. Ruka jí opustila vlasy a svírala ji kolem pasu, držela ji na místě, zatímco jeho pohyby znovu nabraly na síle. Laura zavřela oči a nechala ten pocit, aby ji strhl, protože teď už nešlo zastavit to, co začalo dávno předtím, než se vůbec dotkli.

Johnův dech jí pátil na zátylku, když se jeho ústa přitiskla na její kůži, kousal, lízal, dával v ní slova, která chtěla vykřičet. Laura cítila, jak jí krev

hučí v uších, jak se její tělo napínalo a uvolňovalo v rytmu, který už nedokázala ovládat. Její prsty se zařízly do závěsu, látka pod nimi povolila, ale ona už nedokázala myslet na nic než na ten tlak, který jí vyražel dech.

Najednou to bylo rychlejší, tvrdší, John ji přitáhl ještě blíže, až cítila každý jeho sval, každý záškub, každé napětí v jeho těle. Laura zavřela oči, její hlas se rozpadl na něco mezi kletbou a vzlykem, protože teď už nebylo úniku, jen ten okamžik, kdy se všechno zhroutilo do jednoho bodu, do jednoho místa, kde už neexistoval čas, jen bolest.

John ji naposledy přitisknul k sobě a zavlil jako zvíře. Konec. Schoval si náhradíčko. Kousl ji do ucha a řekl: „Těším se někdy příště,“ odešel.

Náhle si Laura připadala jako levná coura, a když se vrátila k baru, vlasy měla lehce rozčuchané a tvář bez výrazu. Posadila se a dívala se, kde je John. Nemohla uvěřit svým očím, už balil další dívku a k ní si přisedl hubený zrzoun.

„Chceš Lauro objednat další drink?“ zeptal se.

„Jak víš, jak se jmenuji?“

„John se pochlubil,“ prohlížel si ji od hlavy až k patě.

V tu chvíli ji bylo jasné, že už do toho pajzlu nikdy nevzkročí. Začalo ji všechno vadit - hudba, pach kouře a hlavně hloupé kecy zrzouna.

„Musím jít,“ oznámila rychle.

„Teď?“ podivil se.

„Jo. Už mě to tady nebaví.“

Vyšla ven do chladné noci. Collins se tiše oddělil od zdi a šel za ní v bezpečné vzdálenosti. Když dorazila k domu v Harlemu, ulice byla téměř prázdná. Jen vítr si pohrával s papíry na chodníku. Laura vytáhla klíče.

A znovu se to stalo.

Z rohu domu se vynořila ta samá postava. Znetvořená tvář se v mihotavém světle lampy zdála ještě děsivější. Muž se zastavil sotva dva metry od ní.

Jejich pohledy se střetly.

Nenávist v jeho očích byla ještě silnější než předtím.

Laura zalapala po dechu. „Co po mně chceš?“ vydechla.

Ticho.

Muž neřekl žádné slovo. Jen se otočil a zmizel mezi stíny domů. Dveře bytu za ní zapadly rychleji než obvykle. Opřela se o ně zády, srdce jí bušilo.

„Kdo to sakra je?“ zašeptala.

V bytě bylo ticho. Jen staré potrubí občas zachrčelo. Šla do ložnice, ale když si lehla, nedokázala zavřít oči. Před sebou viděla tu zjizvenou tvář, ten pohled. Netušila, že o patro níž stojí ve tmě poručík Oliver Collins a sleduje okna jejího bytu.

„Nedovolím, aby se ti něco stalo,“ zamumlal si pro sebe.

Tentokrát v jeho hlase nebyla jen láska.

Bylo v něm i varování.

Třetí kapitola

Dětský domov na okraji města působil zvenčí přísně a nehostinně. Šedá budova s oprýskanou omítkou stála mezi dvěma starými topoly, jejichž listí na podzim vířilo po dvoře. Uvnitř voněla chodba dezinfekcí a levným mýdlem, okna byla vysoká a studená, radiátory věčně syčely.

Právě tam Laura poznala Dylana.

Byli stejně staří. On měl krátké vlasy, trochu drzý úsměv a oči, které uměly být něžné i tvrdé podle potřeby. Sdíleli společně lumpárny i první sex. V malém skladu za tělocvičnou si často spolu užívali. Užívali... Laura byla věčně nespokojená, toužila po kvalitním sexu se vším všudy a ne jen po sebeuspokojování Dylana.

„Jsi náročná,“ říkal zadýchaný Dylan, když měl Lauru opřenou o zeď a drtil ji zezadu. „Pořád ti něco vadí.“

„Se mi nemůže nikdo divit, když myslíš jen na sebe,“ zuřila Laura.

Když oba dovršili osmnáct let, jejich cesty se rozešly. Laura odešla do Harlemu v New York City, Dylan zmizel neznámo kam. Čas překryl vzpomínky prachem všedních dní. O to větší bylo její překvapení, když jednoho odpoledne zazvonil zvonek jejího bytu. Což se prakticky nestávalo, protože neměla žádné známé a už vůbec ne kamarády. Stála zrovna v kuchyni a připravovala si kávu. Otevřela dveře – a zůstala překvapeně stát.

„Dylane?“

Usmál se tím starým známým způsobem. „Ahoj, Lauro.“

Vypadal vyspělejší. Oblečený byl upraveně, měl drahou bundu a přes rameno brašnu na notebook.

„Jak jsi mě našel?“ zeptala se opatrně.

Pokrčil rameny. „Svět je malý. A já jsem ajťák.“

Nechtěl říct víc. Tvářil se tajemně, sebevědomě. Posadil se v jejím obýváku, rozhlédl se a jeho pohled sklouzl po nábytku.

„Takže je pravda, že jsi zdělila slušné prachy,“ pronesl nenuceně.

Laura ztuhla. „Kdo ti to řekl?“

„Lauro,“ pousmál se, „data jsou dneska všude.“

Otevřel notebook. Na obrazovce se objevily grafy, barevné křivky, čísla.

„Investuji do akcií. Víم přesně, kam vložit peníze. Můžu ti je zdvojnásobit.“

„Sorry, ale kdo ti písl, že já chci zdvojnásobit svoje peníze? S nikým jsem o tom nemluvila.“

Zasmál se. „Proč to řešíš? Jsem tady, protože mám k tobě citové pouto.“

„Ke mně nebo k moji peněženke?“

„Chci se před tebou vytáhnout. Pořád jsi se mi posmívala, že jsem k ničemu a já jsem ti přišel dokázat, co umím, ale pokud nechceš... Sbohem,“ zvedl se k odchodu.

„Co si dáš na pití?“

„Konečně rozumná řeč. Pivo.“

„Kávu, čaj a vodu ti mohu nabídnout.“

„Tak vodu a pustíme se do toho.“

„Do čeho?“

„Pošli mi sto dolarů,“ navrhl klidně. „Jen sto. A uvidíš.“

Váhala. Sto dolarů nebylo mnoho, ale ani málo. Otevřela internetové bankovníctví na svém notebooku a poslala částku na účet, který jí nadiktoval.

„Tak,“ řekla. „A co teď?“

„Teď počkáme.“

Za několik hodin jí skutečně přišlo na její účet dvě stě dolarů.

Seděla na pohovce, dívala se překvapeně na monitor a srdce jí poskočilo.

„To není možné,“ vydechla.

Dylan se usmál. „Říkal jsem ti to. A co tak malou odměnu?“ sáhl ji na prsa.

Odhodila jeho ruku. „Jako milenec si nestál za nic.“

„Už jsem se mnohému přiučil,“ začal ji rukou sjíždět od prsou dolů. Měla na sobě velké triko a volné plátěné kalhoty, které začal pomalu sundávat a Laura pocítila touhu. Nebyl to nikdo cizí. Dělali to spolu v děcáku mnohokrát. Tak proč nevyzkoušet jeho nové dovednosti. Vyhrnula si tričko a sundala kalhoty s kalhotkami.

„Jsi nádherná,“ vydechl a začal ji olizovat bradavky na pevných ňadrech. Pak přešel jazykem po jejím břiše, do další rozkošné části jejího těla. Posléze vroucně olizoval její klitoris se vztyčeným údem. Laura začala vzdychat a Dylan se rozvášnil natolik, že vypustil své sperma dříve, než stačil do dívky proniknout. Bylo po akci. Laura se překvapeně posadila.

„No co ti mám k tomu říct,“ řekla našťvaně.

„Raději nic,“ řekl Dylan zahanbeně a odešel.

Přesto se začali scházet pravidelně. Přinášel si svůj notebook, ukazoval jí další grafy, mluvil o trzích, o příležitostech. Laura mu postupně posílala vyšší částky – tisíc, pět tisíc, deset tisíc dolarů. A pokaždé se jí peníze vrátily dvojnásobné.

„Vidíš?“ říkal. „Spolu můžeme být bohatí.“

S jídlem rostla chuť. Laura začala snít o větším bytě, o cestování, o životě bez starostí.

Jednoho večera seděli u ní v obýváku. Venku pršelo, kapky bubnovaly na parapet.

„Lauro,“ začal vážně, „ted’ je obrovská příležitost. Ale potřebuju větší kapitál.“

Zvedla k němu oči. „Kolik?“

„Padesát tisíc.“

Zbledla. „To jsou moje jediné peníze.“

„Já vím,“ přikývl. „Právě proto je to šance. Za pár týdnů z toho může být sto tisíc. Možná víc.“

Vstala a přešla k oknu. Déšť rozmazával světla ulice.

„Bojím se,“ přiznala tiše.

Dylan k ní přistoupil, položil jí ruce na ramena. „Věříš mi?“

Podívala se mu do očí. Viděla v nich odhodlání – nebo si to, alespoň myslela.

„Ano,“ zašeptala.

Druhý den po dlouhém přemítání poslala na jeho účet padesát tisíc dolarů.

„Tahle transakce bude chtít víc času,“ oznámil jí. „Trh je ted’ nestabilní.“

„Jak dlouho?“

„Pár dní. Možná týden.“

Odešel.

Už se nevrátil.

Telefonní číslo bylo nedostupné. Adresa, kterou jí kdysi dal, neexistovala. Firma, kde měl údajně pracovat jako ajťák, o něm nikdy neslyšela.

Když se tam Laura den předem před odesláním peněz byla zeptat, jeden muž jí potvrdil, že tam Dylan pracuje. Teprve teď se ukázalo, že to byl jeho známý, který jí vědomě lhal.

Pravda byla prostá a krutá: Dylan akciím nerozuměl. Peníze, které jí zpočátku „zdvojnásoboval“, byly jeho vlastní úspory. Kupoval si její důvěru. Laura seděla v prázdném obývacím a cítila, jak se jí svět hroutí. Nakonec se vydala za poručíkem Oliverem Collinsem. Našla ho v kanceláři, kde světlo zářivky vrhalo studený lesk na stůl plný spisů.

„Lauro?“ zvedl hlavu. „Co se stalo?“

Jakmile za ní zapadly dveře, rozplakala se. „O všechno jsem při... přišla,“ vydechla mezi vzlyky.

Vyslechl ji beze slova. Čím déle mluvila, tím víc se mu napínaly čelisti.

„To byl podvod,“ řekl nakonec tiše. „Promyšlený. A bez jasných stop.“

„Nemůžeš s tím nic udělat?“ zeptala se zoufale.

Zavrtěl hlavou. „Účet je vedený přes zahraniční servery. Falešné identity. Je to slepá ulička.“

Sklonila hlavu. „Byla jsem hloupá.“

„Ne,“ odpověděl pevně. „Věřila jsi někomu, koho jsi znala od dětství.“

Chvilí bylo ticho. Pak otevřel zásuvku a vytáhl obálku. „Vezmi si moje peníze,“ řekl. „Postarám se o tebe.“

Zvedla k němu zarudlé oči. „Ne.“

„Lauro, prosím.“

„Prodám byt,“ řekla rozhodně. „Najdu si něco. Půjdu do podnájmu. Začnu znovu.“

„To je nesmysl,“ vyhrkl. „Můžeš bydlet u mě.“

Podívala se na něj dlouze. „Nechci se na tebe vázat, Olivere.“

Ta slova ho zbolela víc, než dával najevo. „Nešlo by o závazek,“ namítl tiše.

„Pro tebe možná ne,“ odpověděla jemně. „Ale pro mě ano.“ Vstala. U dveří se ještě otočila. „Děkuju, že jsi mě vyslechl.“

Když odešla, Collins zůstal sedět za stolem, ruce sevřené v pěst. A Laura vyšla do hlučných ulic Harlemu, kde vítr roznášel prach a světla města se třpytila lhostejně jako vždy. Tentokrát však věděla, že začíná znovu – bez peněz, bez iluzí, jen se svou tvrdohlavou odhodlaností.

Čtvrtá kapitola

Harlem měl mnoho tváří. Lesk centra New York City se sem nedostával v plné síle; ulice tu byly užší, domy oprýskané a chodníky popraskané. Večer se mezi činžáky držel pach smaženého jídla, vlhkosti a levného alkoholu. Právě tady si Laura našla nový podnájem.

Byt byl malý, se zažloutlými stěnami a vrzající podlahou. Patřil staršímu muži jménem pan Grayson, jehož řídké vlasy byly vždy pečlivě sčesané dozadu, nosil košili o číslo menší než by měla být. Když Lauru poprvé uviděl stát ve dveřích, skoro zapomněl mluvit.

„Slečno... vy hledáte podnájem?“ vydechl a jeho pohled sklouzl po jejích štíhlých nohách, velkých prsou a úzkém pase.